

Неко време се нисам освртао на српску политичку сцену, сем у оној мери у којој збивања на њој утичу на државну политику према Косову и настављање мазохистичког односа према ЕУ, односно, јалове политике „и Косово и Европа“. Ипак, испод тог генералног и све тањег поклопца, одвија се интересантна политичка динамика, са потенцијално далекосежним институционалним, медијским и безбедносним импликацијама.

Велики демократски дерби између Бориса Тадића и Драгана Ђиласа избегнут је (вероватно би било тачније рећи да је „привремено одложен“), у последњи час и уз приметно незадовољство владајућих странака, кладионичара и Вука Јеремића. Мени се чини да би, по свему судећи, на скупштини победио Ђилас (одлучујуће потпомогнут Пајтићем), али да би на неким скоријим парламентарним изборима странка коју би предводио Тадић ипак освојила више гласова. И премда су ову моју процену у неофицијелним разговорима оспоравале неке колеге аналитичари, као и навијачи са обе стране, имам утисак да су и неки заинтересовани страни посматрачи дошли до закључка сличног мом и „топло сугерисали“ демократама да макар за неко време одложе међусобни обрачун.

Јер поражени би скоро сигурно правио своју странку и са собом однео око половине гласова и утицаја, а то би знатно закомпликовало сцену и омело демократе да буду равноправан такмац и/или партнер СНС-у у неким будућим политичким заплетима. А страни фактор веома воли „стабилну ситуацију“ у којој се две релативно равноправне политичке опције, под њиховом контролом и са сличним програмом, међусобно огорчено боре за њихову наклоност. Зато вероватно ни СНС-у неће бити допуштено да енормно ојача, баш као што то, након двоструког успеха 2008. није било допуштено ни Тадићу.

Тако ћемо у Демократској странци до даљег имати један, на дужи рок практично неодржив политички провизориј у форми неке врсте „колективног управљања“, као прелазној фази ка или новој подели, или дефинитивној превази једног од лидера. С друге стране, својеврсно двовлашће цвета и у владајућој коалицији, иако одатле буквално свакодневно стижу трагикомична уверавања о томе како је „све у реду“ и да

„влада никада није била јединственија“. А истовремено са тим уверавањима по медијима и најосетљивијим државним институцијама одвија се беспошtedна борба за превласт, објављују потернице, најављују смене и хапшења актуелних министара, што све доприноси атмосфери хаоса и додатно дестабилизује ионако ровите институције растрзане огорченом страначком и унутаркоалиционом борбом. (Као да се ових дана још једном потврђује стара и духовита политичка градација: непријатељ-смртни непријатељ-коалициони партнер.)

Заправо, имам утисак да је политичка борба између власти и опозиције, као и између различитих струја унутар власти, све жешћа, суровија и по форми драматичнија што су стварне разлике између њих мање и безначајније.

Неко ће рећи како је то само фол, управо да би се прикрило колико су разлике мале и колико (скоро) сви дувају у исту тикву. И то није сасвим неосновано. Али мени се ипак чини, тј. убеђен сам, да није у питању само глума, него нека врста сурове борбе за опстанак унутар претходно строго омеђених политичких граница. Односно, комбинација фрустрације и померене агресије са оних против којих се није допуштено љутити на свога „ближњег“ – своје partnере и противнике, „своје“ службе, тајкуне и медије. Јер о оним странам не смемо ни да зуцнемо.

И тако се осврт на актуелну српску политичку сцену враћа на почетак, то јест, на оно што је моја главна тема и још увек до краја неразјашњена дилема. Јер, ако ће већ, по свој прилици и по обичају, и овога пута највећи део предизборних обећања и парола остати мртво слово на папиру, ако неће бити ништа од најављеног преиспитивања („Боркових“) споразума са Приштином, ако се, напротив, преговори убрзавају, а кооперативност повећава – онда би макар могли поштено да нам кажу чиме им, то јест, чиме нам то прете. Економским колапсом? Повратком виза? Губитком власти? Моралном компромитацијом? Физичком ликвидацијом? Можда ћемо их разумети и подржати. Само да и себе и нас више не понижавају мантром о „европској будућности“, „борбом за очување територијалног интегритета“ и како то чинимо ради нас самих и „будућности наше деце“.

Постоје у историји и у животу тренуци када се мора погнути, истрпети зулум, стегнути срце и прогутати неправда. Касније се, ако уопште опстану, појединци и народи тих ситуација нерадо сећају и настоје да их избришу из личне и колективне меморије. Можда је и ово такав тренутак и такво време – ја то не мислим, али прихватам и разумем да се може и тако гладати. Али нас онда барем не треба малтретирати причом о датумима, „стандардима“, „оценама“, „(не)испуњеним условима“... Јер нема дубљег пада нити већег

Пише: Ђорђе Вукадиновић
среда, 14 новембар 2012 17:18

понижења од онога кад малтретирана жртва не само да не сме да се буну и протестује, него када не сме никоме, па чак ни самој себи, да призна да је насиљу и уцени изложена. А управо то је, да се не лажемо, ситуација у којој се данас налази Србија на свом „европском путу“ – за који је тешко рећи да ли је због свог насилног и садо-мазохистичког карактера мање „српски“ или мање „европски“. А најмање достојанствен и људски.